

δὲ πρὸς αὐτοὺς συγκαταβατικός· ὑπομένω πράως τὰς δυστροπίας των· πολλὰς θωπείας μόνον δὲν κάμνω πρὸς αὐτοὺς καὶ οὔτε πολὺ ἀνησυχῶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ των.

Ἐκ φύσεως εἰμι ἥκιστα περιεργὸς πρὸς πᾶν ὅ,τι διεγείρει τῶν ἄλλων τὴν περιεργίαν. Εἰμι λίαν ἐχέμυθος, ὀλιγωτέραν δὲ ἢ πᾶς ἄλλος εὐρίσκω δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ τηρήσω μυστικὸν ὅ,τι μοὶ ἀνακινουταὶ ἐμπιστευτικῶς. Φυλάττω ἀκριβέστατα τὸν λόγον μου, οὐδέποτε παραβαίνων αὐτόν, οἰαδῆποτε καὶ ἂν ἔχη ἐπακόλουθα ἢ ἐκτέλεσις τῶν ὑπεσχημένων· τὴν ἔξιν δὲ ταύτην ἔκαμα νόμον ἀπαράβατον τοῦ βίου μου. Πρὸς τὰς γυναῖκας εἰμι εἰς ἄκρον ἀβρός· οὐδέποτε δέ, νομίζω, με ἐξέφυγεν ἐνώπιον αὐτῶν λόγος ἱκανὸς νὰ τὰς ἐνοχλήσῃ. Ἡ μετ' αὐτῶν συναναστροφή, ἐὰν τύχῃσιν εὐφρεῖς, μοὶ ἀρέσκει πλείοτερον ἢ ἡ μετ' ἀνδρῶν· διότι ἐν αὐτῇ αἰσθάνεται τις γλυκεῖάν τινα εὐχαρίστησιν, ἣν οὐδαμῶς εὐρίσκει εἰς τὴν μετ' ἀνδρῶν ἀναστροφήν· πλὴν δὲ τούτου μοὶ φαίνεται ὅτι αἱ γυναῖκες ὁμιλοῦσι μετὰ πλείονος σαφηνείας, καὶ ἐξετάζουσι τὸ θέμα περὶ οὗ ὁ λόγος, μετ' ἰδιαιτέρας τινὸς χάριτος. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς πρὸς τὰς γυναῖκας ἐρωτολογίας, μετεχειρίσθη ἄλλοτε αὐτὰς ὀλίγον· ἤδη ὅμως παρητήθη πλεόν ἀπὸ τὰ τοιαῦτα νεανικὰ κομψεύματα καίτοι νέος ἔτι· ἀπορῶ δὲ πῶς εὐρίσκονται ἀκόμη ἄνδρες ἀγαθοὶ ἀρεσκόμενοι εἰς τὰ τοιαῦτα νεανισύματα.

Μοὶ ἀρέσκουν ὑπερβαλλόντως αἱ γενναῖαι ὁρμαί, ἅτε ἐμφαίνουσαι τῆς ψυχῆς τὸ μέγεθος· καίτοι δὲ ἐν τῇ ἐξ' αὐτῶν διεγειρομένη ἀνησυχία ὑπάρχει τι τὸ προσκρούον εἰς τὴν αὐστηρὰν φρόνησιν, ἐξ ἄλλου ὅμως τοσοῦτον συμβιβάζονται πρὸς τὴν γνησιωτάτην ἀρετὴν, ὥστε νομίζω ὅτι οὐχὶ δικαίως ἤθελε τις καταδικάσει αὐτάς. Ἐγὼ, ὅστις γινώσκω ὅλην τὴν ἐνυπάρχουσαν εὐαισθησίαν καὶ δύναμιν εἰς τὰ σφοδρὰ αἰσθήματα τοῦ ἔρωτος, ἐὰν ποτε ἤθελον ἐρωτευθῆ, βεβαίως τοιοῦτον θὰ ἦνε τὸ αἶσθημα, ὅπερ θέλει με κυριεύσει· ἀλλ' ὡς νῦν ἔχω, ἡ τοιαύτη γνώμη μου δὲν πιστεύω νὰ δοκιμασθῇ ποτε εἰς τὴν καρδίαν μου.

Γ. ΚΑΛΔΟΝΗΣ.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΑΣΥΛΑ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ.

Κατὰ τὸ 1869 συνέστη ἐν Βερολίῳ φιλανθρωπικὴ ἐταιρία νεκτερινῶν ἀσύλων διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, τῆς ὁποίας αἱ καταστατικαὶ πληροφορίες ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ τοῦ 1869 μέχρι τέλους 1878 διενυκτέρευσαν ἐν τοῖς ἀσύλοις αὐτοῖς 548,919 ἄνδρες—19,534 παῖδες—1,408 βρέφη—67,451 γυναῖκες—καὶ 70,555 νεάνιδες. Κατὰ μόνον τὸ 1878 διενυκτέρευσαν 120,720 ἄνθρωποι, ἦτοι 106,183 ἄρρηνες καὶ 14,535 θήλειες. Αἱ δαπάναι τῆς ἐταιρίας ἀνέβησαν εἰς 204,222 μάρκων (=1 1/4 νέας δραχμῆς) καλυφθεῖσαι ὑπὸ τῶν

εἰς 481,939 μάρκ. ἀναβιβαζομένων κεφαλαίων τῆς ἐταιρίας, ἧτις ἀρχίσασα ἀπὸ τῶν μισθουμένων κτιρίων σήμερον λειτουργεῖ ἀπὸ ἰδιοκτητῶν αὐτῆς.

Κατὰ πρῶτον ὀργανίσθη τὸ γυναικεῖον ἄσυλον, ἡ περιγραφή τοῦ ὁποίου ἔχει ἀξιοσημείωτον εἰδικότητα καὶ δίδει γενικὴν περὶ τοῦ ὅλου ἔργου ἔννοιαν. Οἱ κοιτῶνες, ἕκαστος τῶν ὁποίων περιλαμβάνει 80 κλῖνας, εἶναι εἰς τὰ ἄνω πατώματα, διαιρουμένου τοῦ ἰσογείου εἰς ἰδιαιτέρα χωρίσματα διὰ τὴν διεύθυνσιν, ἐντευκτήριον, νοσοκομεῖον, μαγειρεῖον, λουτρόν καὶ πλυντήριον. Τὸ ἄσυλον τῶν γυναικῶν ἀνοίγει εἰς τὰς 6 ὥρας τὸ ἑσπέρας μέχρι τῆς 8 τῆς πρωῆας τὸν χειμῶνα, καὶ ἀπὸ τῆς 7 ἑσπερινῆς μέχρι τῆς 7 τῆς πρωῆνης τὸ θέρος. Μέχρι τῆς 9 ὥρας τῆς πρωῆας συγχωρεῖται ἡ ἐν τῷ ἀσύλῳ διαμ. διὰ τὰς θελούσας νὰ ἐργασθῶσιν ἢ νὰ ἀναγνώσωσι (νῆματα καὶ βελόναι, τεμάχια πανίων—βιβλία θρησκευτικὰ, καὶ ἀναγνωστικὰ, χάρτης καὶ γραφίδες προσφέρονται δωρεάν). Ἐκάστη γυνὴ ἐσερχομένη πλύνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις λούεται· ἐὰν τὰ φορέματά της εἶναι βεβρεγμένα ἢ ῥυπαρὰ, ὀδηγεῖται εἰς ἀποξήρανσιν ἢ πλύσιν αὐτῶν. Πρὸ τοῦ ὕπνου λαμβάνει ἐκάστη πινάκιον βροφήματος καὶ τεμάχιον ἄρτου· τὴν πρωτὴν δὲ κύπελλον καφφέ μετὰ μικροῦ λευκοῦ ἄρτου.

Ἡ διεύθυνσις ἐνεργεῖται ὑπὸ διευθυντρίας, προνοούσης περὶ τε τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως καὶ περὶ τῆς προμηθείας ὑπηρετικῶν θέσεων εἰς τὰ βουλομένας. Διατηρεῖται ἐν τῷ ἀσύλῳ πᾶσα προσοχὴ εἰς τὴν φιλοτιμίαν τῶν ξενιζομένων δυστυχῶν πλασμάτων, ἀπὸ τῶν ὁποίων οὐδεμία ζητεῖται ἐργασία, οὔτε τὸ ὄνομα καὶ ἡ καταγωγή. Μόνη τῆς ἡλικίας ἢ δῆλωσις εἶναι ἀναγκαία καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν νυκτῶν, τὰς ὁποίας διενυκτέρευσαν τὰ άτομα ἐν τῷ ἀσύλῳ. Μέχρι πέντε κατὰ μῆνα διανυκτέρευσεων δύναιται ἐκάστη γυνὴ νὰ ποιήσῃ χρῆσιν τοῦ ἀσύλου, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ εἶναι καὶ αὐστηρὰ ἀπαγορεύσεις μιᾶς ἢ καὶ δύο πλείοτερον εἰς τὰς προσερχομένας. Ὁ σκοπὸς εἶναι ἵνα μὴ ἡ ἀφροντισία μεταβάλλῃ τὴν φιλανθρωπίαν εἰς σκόπελον.¹

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάρρασις Γ. Ζωχιού.]

256.

Ὁ ἄνθρωπος, πρὸς πλάνην τῶν ἄλλων, προσποιούμενος ἀναλαμβάνει τὸ ἐπιτήδευμα αὐτοῦ ἀρμόζον. Διὰ τοῦτο δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι τὰ τοῦ κόσμου οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ προσποιήσις.

257.

Ἡ τοῦ ἤθους βρῦτης πλάσμα εἶναι τοῦ σώ-